

den ærede Ordfører er klar over, at Hjelpekassernes Bestyrelser stadig have forstaaet Loven saaledes, at man ogsaa kunde yde Hjælp af vedvarende Karakter, og at han ikke ønsker dette forandret, selv om han ligesom jeg mener, at Hjælpen naturligvis i de fleste Tilfælde er af mere forbigaaende Karakter, og dette vil i meget højere Grad gøre sig gældende, naar det ikke paa samme Maade som hidtil bliver nødvendigt at yde Hjælp til Enker med Børn.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Konseilspræsident. Det forekommer mig oprigtig talt, at den højtærede Konseilspræsident var lidt mere højtidelig i Dag, end han havde behøvet at være. Han talte i en næsten forarget højtidelig Tone om, at jeg havde rettet Angreb mod en fraværende Kollega. Jeg har sagt ganske jævnt, at jeg havde det Indtryk, at der var nogen delt Stemning hos vedkommende Kollega, hvad jeg har sagt ham selv her ved en tidligere Lejlighed. Jeg kan ikke se, at dette er et Angreb, som skulde være af en saa ubehagelig Karakter for en Minister, at man ikke skulde have Lov til at sige det, naar han ikke selv kan være til Stede, men dog for øvrigt er forsynet med en saa god Talsmand, som den højtærede Konseilspræsident maa antages at være, saa jeg tror oprigtig talt, den højtærede Konseilspræsident meget vel kunde have sparet sig Forargelsen og Højtideligheden i den Anledning.

Den højtærede Konseilspræsident sagde et Par Ting, som glædede mig. En af disse Ting var, at han havde været i Finansudvalget med Forslag om, at de 95,000 Kr., jeg omtalte, skulde stilles til Raadighed i Aar. Det kan jeg kun udtale min Tilfredshed med. Naar han derimod sagde, at han ikke ønskede at stille Forslag om, at der i det hele skulde stilles større Beløb til Raadighed for Hjelpekasserne, maa jeg gøre opmærksom paa, at jeg egentlig ikke havde ønsket, at han skulde stille Forslag om, at det i alle Tilfælde skulde være en Trediedel. Jeg har intet imod, at Beløbet noget begrænses, at der sættes en fast Grænse derfor. Men det forekommer mig, at det vilde være glædeligt, om man stillede Forslag om ogsaa i Aar at gaa op til et lignende Beløb, som man i tidligere Aar har haft til sin Raadighed paa dette Punkt. Nu kan det vel siges, at hvis det Lovforslag, vi have til Behandling i Dag, vedtages, er det sandsynligt, at Hjelpekasserne befries for

en Del af de Udgifter, de hidtil have haft; det er givet, at nogle af dem befries de for. Men paa den anden Side er Hjelpekasseinstitutionen i Vækst, og hvis den højtærede Konseilspræsidents smukke Ønsker, som han har gentaget i Dag, om en videre Udvikling i det samme Spor gaa i Opfyldelse, vil Forholdet jo blive dette, at der bliver en jævn Stigning, saaledes som der stadig har været, saa længe Hjelpekasserne have bestaaet, og følgelig vil der blive Brug for mere end 250,000 Kr. Hvis dette Lovforslag ikke skulde blive gennemført, bliver det i ethvert Tilfælde meget mere paatrængende nødvendigt for det kommende Aar at skaffe til Raadighed et Beløb, der er tilstrækkeligt til, at Kommunerne kunne faa en nogenlunde rimelig Del af deres Tilskud tilbagebetalt. Thi det forekommer mig, at det er og bliver uheldigt, naar man Gang efter Gang paafører Kommunerne forøgede Byrder, som de ikke kunne unddrage sig, og som de ikke bør unddrage sig — i dette Tilfælde navnlig ikke bør unddrage sig —, men samtidig fra Statens Side er alt for karrig overfor Kommunerne.

Den højtærede Konseilspræsident udtalte sig dernæst om det Cirkulære, jeg havde udstedt. Men den højtærede Konseilspræsident var der saa uheldig, at han fuldstændig fægtede mod Vejr møller. Den højtærede Konseilspræsident har sikkert i sin Tid læst dette Cirkulære, men han maa aabenbart have glemt det. Thi det, den højtærede Konseilspræsident i Dag talte om, var en stor Udvandring fra Fattigvæsenet til Hjelpekasserne, idet Kommunalbestyrelserne for at faa Tilskud skulde flytte Folk over uden at se saa meget paa, om det var værdige trængende eller ikke. Jeg vil dertil for det første sige, at jeg tror, den højtærede Konseilspræsident gør Uret mod Kommunalbestyrelserne, hvis han gaar ud fra, at de tænke saaledes, og at de sætte sig ud over Hensynet til Forskellen mellem værdige og ikke værdige trængende for at faa et Tilskud fra Statskassen. Jeg vil haabe, at det ikke har været hans Tanke; jeg forstod ham saaledes, men det kan sikkert ikke have været hans Mening. Hvad selve Cirkulæret angaar, giver det i hvert Fald ikke noget som helst Grundlag for en saadan Adfærd fra Kommunalbestyrelsernes Side, thi der staar udtrykkeligt deri, at Sagen maa overvejes nøje i hvert enkelt Tilfælde, at Hjælpen kun maa ydes til værdige trængende, og det indskræpes tillige, at man stadig maa tage i Betragtning, hvilke Midler man har til